ANDREA STEWARTOVÁ

„Epická fantasy v té nejlidštější a nejupřímnější podobě, která se zajímá o skutečné životy v soukolí impéria a vzpoury."

ALIX E. HARROWOVÁ
autorka románu *January* a *Deset tisíc dveří*

CÍSAŘOVNA KOSTÍ

HOST

ANDREA
STEWARTOVÁ

CÍSAŘOVNA KOSTÍ

PŘELOŽILA ALŽBĚTA LEXOVÁ

BRNO 2023

The Bone Shard Emperor
Copyright © 2021 by Andrea Stewart
All rights reserved
Cover design by Lauren Panepinto
Cover art by Sasha Vinogradova
Cover © 2020 Hachette Book Group, Inc.
Map © Charis Loke, 2022
Translation © Alžběta Lexová, 2023
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1869-2 (PDF)
ISBN 978-80-275-1870-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1871-5 (MobiPocket)

Johnovi, který hlídá, abych měla dost času na psaní. Říká se, že nikdo není dokonalý, ale on je důkazem opaku.

DYNASTIE SUKAJ
ZA VLÁDY
ŘÍŠE FÉNIXE
RIYA
JELENÍ OSTROV
OPIČÍ OCAS

CHUA-LIN OR
CÍSAŘSKÝ OSTROV
CHALUT
MAILA
NEKONEČNÉ MOŘE
ANAU
KAELUN
NEFILANU
UNTA
HIRONINA SÍŤ
N
W
E
S

1

LIN

- CÍSAŘSKÝ OSTROV -

Myslela jsem, že když dostanu šanci, dokážu poměry v císařství napravit. Jenže napravit systém znamenalo vyplít zahradu, která se během let proměnila v džungli, a na místě každého vytrženého plevele okamžitě vypučely dva nové. Nevím, proč jsem čekala něco jiného. Otec mi život nikdy neusnadňoval.

Zatínala jsem prsty do keramických tašek na střeše a snažila se nevnímat tiché kňučení Thrany, která na mě čekala dole. Císařský palác neskýtal člověku mnoho soukromí. V chodbách hlídkovaly stráže a pobíhalo tam služebnictvo. Ani v noci tam nebyl klid. Otec se mohl bez obav procházet palácem v jakoukoli denní i noční hodinu. Držel si totiž víc konstruktů než lidského personálu, a ta hrstka sloužících, co v paláci žila, na něj pohlížela s neskrývanou hrůzou. Nikdo

se ho neopovážil oslovit, dokonce ani já ne. Já chtěla vládnout jinak. Ani tak jsem ale nepočítala s tím, že se budu muset ve vlastním paláci plížit.

Osušila jsem rukávem střešní tašku zvlhlou od deště a vytáhla jsem se na vršek střechy. Připadalo mi to jako věčnost, co jsem se tady plazila naposledy, a třebaže mezitím uplynulo jen pár krátkých měsíců, cítila jsem, jak mi za tu dobu ochably svaly. Nejprve jsem se musela vypořádat se spoustou byrokracie — musela jsem najmout služebnictvo, stráže a dělníky. Zajistit opravu a úklid zanedbaných budov na palácových pozemcích. Pokračovat v některých otcových závazcích a jiné jeho praktiky zcela vymýtit.

A po celou tu dobu jsem byla stále pod drobnohledem. Lidé mě sledovali, přemýšleli, jakým směrem se vydám, a snažili se mě odhadnout.

Kdesi pode mnou právě před mými komnatami přecházel Jovis, kapitán císařské stráže, s Mefim po boku. Trval na tom, že bude u mých pokojů hlídkovat osobně, a spát chodil až ve chvíli, kdy ho vystřídal jiný voják. Rozčilovalo mě, že mě někdo hlídá čtyřiadvacet hodin denně. Jovis musel být neustále informován o tom, kde jsem a co zrovna dělám. A sotva jsem se tomu mohla divit, když jsem to byla já, kdo ho pověřil starostí o mé bezpečí. Nemohla jsem mu jen tak bez vysvětlení přikázat, aby mě on a jeho vojáci nechali na pokoji. Otec byl proslulý svou prudkou, výstřední a samotářskou povahou. Kdybych se začala ostatních stranit taky, mysleli by si, že jsem jako on.

Císařovna patří lidu.

Chvíli jsem seděla na střeše a vychutnávala si vůni oceánu ve vlhkém vzduchu. Zpocené vlasy se mi lepily k zátylku. Po otcově smrti jsem pokračovala v prozkoumávání komnat paláce. Některé z nich byly zamčené úplně zbytečně. V jedné jsem objevila obrazy, v jiné harampádí — dary z ostatních ostrovů. Pustila jsem tam služebnictvo, aby v místnostech

poklidilo a věci vytřídilo a vybralo ty nejlepší kusy, které vystavíme ve zrenovovaných budovách.

A pak tam byly pokoje, kam jsem se neodvažovala nikoho pustit. Stále jsem nevěděla, jaká tajemství se za jejich dveřmi ukrývají a co znamenají věci, jež jsem tam objevila. A všudypřítomné pohledy sloužících mě znervózňovaly. Musela jsem si střežit i vlastní tajemství.

Nebyla jsem otcova dcera. Byla jsem jeho výtvor, vypěstovaný v jeskyních pod palácem. Kdyby mě někdo odhalil, znamenalo by to mou smrt. I bez toho byli lidé s dynastií Sukaj nespokojení až až. Falešnou císařovnu by na trůnu nesnesli.

Na nádvoří pode mnou hlídkovaly stráže. Na střechu se žádný z vojáků nepodíval. A i kdyby, nepoznali by mě. Byla bych jen tmavý obrys na střeše, skrytý za závojem deště. Slezla jsem po opačné straně střechy, k oknu, o kterém jsem věděla, že ještě bude otevřené. Byla vlahá, třebaže deštivá noc a okenice vždycky bývaly dokořán, leda by se přihnala opravdu prudká bouře. Sklouzla jsem po taškách dolů a zarazila se nohama o parapet. Uvnitř hořelo jen pár lamp.

Plížit se chodbami s rašplí a několika klíči v kapse mi poskytovalo zvláštní útěchu. Bylo to cosi známého a uklidňujícího.

Nakoukla jsem přes roh ke dveřím svého pokoje. Jovis tam pořád seděl, Mefi hned vedle něj. Právě zvířeti ukazoval balíček lakovaných karet. Mefi zvedl tlapku a dotkl se jedné z karet drápkem. „Tuhle."

Jovis si povzdechl. „Ne, ne, ne — když vytáhneš rybu na mořského ještěra, tak ten tah prohraješ."

Mefi naklonil hlavu na stranu a sedl si na zadní. „Nakrmím rybou ještěra. Aby mě měl rád."

„Tak to nefunguje."

„Na mě to fungovalo."

„Jsi snad mořský ještěr?“

Mefi zacvakal zuby. „Tvoje hra nedává smysl.“

„Říkal jsi, že se nudíš a chceš se to naučit,“ namítl Jovis a začal karty schovávat do kapsy.

Mefi přitiskl uši k hlavě. „Počkej. Póóóčkej.“

Stáhla jsem se a napínala uši, jestli nezaslechnu kroky. Hrát na stráži před císařovniným pokojem karty nebylo zrovna profesionální, navzdory Jovisově utkvělé představě, že mě musí hlídat. Ale nejspíš jsem si za to mohla sama. To já jsem si za kapitána stráže vybrala bývalého člena Ioph Carn a proslulého pašeráka. Jenže Jovis zachránil spoustu dětí před odběrovými slavnostmi a získal si přízeň lidí.

Zatímco mně jejich přízeň zatím scházela.

Vydala jsem se do skladu kostních úlomků, a kdykoli jsem někde zahlédla sluhu nebo stráž, rychle jsem uskočila do postranní chodby nebo za sloup. Odemkla jsem dveře a vklouzla dovnitř. Po hmatu jsem našla lampu, rozsvítila ji a zamířila na druhou stranu pokoje, kde se nacházely další dveře, ty s mračným jalovcem.

Další zámek, další klíč.

Sestoupila jsem do tmy starých těžebních štol pod palácem. Po hrubých, neopracovaných skalních stěnách tančily stíny vrhané světlem lampy. Otcovy konstrukty, které tunely střežily, byly po smrti. Osobně jsem je rozebrala, jakmile jsem nabrala trochu sil. S konstrukty roztroušenými po říši to bylo složitější. Všechny měly nařízeno poslouchat Š’jiena. Jeho smrt vyvolala zmatek. Některé z konstruktů přišly o rozum. Jiné se ukryly. Za skutečně své jsem mohla považovat jen dva — jedním z nich byl Chao, můj maličký špeh, kterému jsem vyměnila úlomky, a Ping Tchaj. Chao zemřel, když mě bránil před otcem. Zůstal mi jen Ping Tchaj.

Na rozcestí štol jsem se vydala doleva a odemkla další dveře. Často jsem dumala nad tím, co otec za zamčenými dveřmi dělával. A stále jsem v tom neměla úplně jasno.

Tunel se otevíral do rozlehlé jeskyně. Rozžehla jsem lampy na stěnách. Část prostoru zabíralo jezírko a pracovní plocha vedle něj. Byly tam police s knihami, kovový stůl a koše s nářadím, jež jsem neznala. A také truhla s otcovým paměťovým strojem. Právě tady jsem objevila Thranu. Otec ji držel v jezírku, napojenou na ten stroj. Při každé návštěvě jsem jako první zkontrolovala vodu. Světlo se od temné hladiny odráželo a já musela chvíli mžourat, než se mi podařilo nahlédnout pod ni. Otcova replika stále ležela se zavřenýma očima ve vodě. Prvotní úlevu jako obvykle vystřídala známá bolest. Tolik se podobal Pa-jenovi. Nebo se spíš Pa-jen tolik podobal jemu.

Pa-jen, který zemřel, když se mi snažil pomoct otce porazit. Když jsem v tom zmatku s přebíráním vlády konečně našla chvíli na to, abych Pa-jena řádně oplakala, uvědomila jsem si, že už ho opravdu nikdy neuvidím. Sama jsem toho byla důkazem. Vlastní repliku otec sice vytvořil ze svého prstu, který do vody hodil, ale mě vyrobil z lidí, co unesl ze všech koutů říše. Pokusil se do mě vložit vzpomínky Ni-sung, své mrtvé manželky. Jenže to zabralo jen zčásti. Některé z jejích vzpomínek se ve mně uchytily, ale nebyla jsem ona.

Jsem Lin. Císařovna.

I kdybych se s pomocí toho paměťového stroje pokusila do téhle repliky vložit Pa-jenovo vědomí, nebyl by to on.

Náhle jsem měla pocit, že jsem něco zaslechla. Prudce jsem se otočila. Co to bylo? Kroky? Šramot? Lampy osvětlovaly jen kámen a vodu. V uších mi hučela krev. Úplně jsem zkoprněla. Na jednu děsivou vteřinu mě zachvátila panika, že o všechno přijdu. Roky dřiny, probdělé noci, kdy jsem si četla o magii kostí, odvaha, kterou jsem musela nasbírat, abych se otci postavila — to všechno by přišlo vniveč, kdyby mě tu někdo objevil. Začínala jsem být paranoidní. Muselo se mi to jen zdát. Jak by mě sem mohl někdo sledovat, když

jsem měla klíče od dveří jen já? A všechny dveře, které sem vedly, se po zabouchnutí znovu zamkly.

Na kovovém stole ležely některé z knih a poznámek, co otec nashromáždil. Nechtěla jsem si je odnést do pokoje, protože tam by je mohlo objevit služebnictvo. Tohle byl plevel, jehož jsem se potřebovala zbavit: Netknutí, potopení Jeleního ostrova, konstrukty bez vůdce a Alanga. Odpovědi se nacházely zde, jen jsem je musela najít. A právě v tom byla ta potíž. Otcovy poznámky byly roztroušené všude možně a písmo místy nečitelné. Jako by se bál, že se k nim někdo dostane i přes troje zavřené dveře. Nic nenapsal napřímo. Často se odkazoval na své předchozí poznámky nebo jiné knihy, ale nikdy nezmiňoval, kam ty poznámky uložil, nebo jak přesně se ty knihy jmenují. Snažila jsem se dát dohromady skládačku bez vzorového obrázku.

Přitáhla jsem si židli a začala se probírat jednotlivými listy. Pod víčky se mi už rodila migréna. Kdesi v koutku duše jsem přesvědčovala sama sebe, že když toho přečtu dost, nebo to přečtu víckrát, podaří se mi rozluštit otcova tajemství.

Zatím jsem zjistila jen to, že se ostrovy potopily i v minulosti, před mnoha a mnoha lety. Skutečnost, že tehdy se jich potopilo víc a my zatím zažili jen potopení Jeleního ostrova, mi naháněla hrůzu. Netušila jsem, proč se Jelení potopil ani kdy nebo jak Nekonečné moře pohltí další z ostrovů. A Alanga? To byla další z věcí, které by otec svému dědici svěřil. Co byli zač a co bych měla dělat, kdyby se jednoho dne vrátili.

Zalétla jsem pohledem k paměťovému stroji.

Když jsem od něj Thranu odpojila, zůstala v hadicích trocha vzorků. Jedním z nich byla Thranina krev, druhým byla jakási mléčná tekutina. Přinesla jsem si lahvičky z kuchyně a obojí do nich uložila. Otec se v poznámkách zmiňoval o tom, jak své konstrukty, včetně mě, krmil vzpomínkami.

S prvními pokusy byl hrubě nespokojený. Nechtělo se mu rozebírat konstrukty, které by v sobě mohly uchovávat vzpomínky jeho mrtvé ženy, ale současně ho rozčilovalo, jak málo Ni-sung rozuměly.

Nebyla jsem si jistá, co s nimi nakonec provedl, ale důležitější bylo to, kde skladoval ty vzpomínky.

Obě lahvičky jsem zavřela korkem a postavila je na stůl ke knihám. Tu s mléčnou tekutinou jsem dokonce znovu otevřela a čichla si k jejímu obsahu. Pokaždé jsem ji ale znovu zavřela a vrátila se k Š'jienovým poznámkám, jestli tam někde nenajdu důkaz o tom, že právě v téhle tekutině jsou uložené vzpomínky. Byla jsem už natolik zoufalá, abych zvažovala, že se toho zkusím napít jen tak, bez potřebných informací? Klidně by to mohlo být jedovaté mazivo určené k údržbě stroje.

Něco z toho však pocházelo z Thrany. Nebyla jsem si jistá, jak přesně to spolu souvisí, ani co za zvíře Thrana je. Byla stejná jako Mefi a Jovis říkal, že ho objevil v Nekonečném moři po potopení Jeleního ostrova.

A na Thraně nic jedovatého nebylo.

Hmm, jen jsem se pokoušela ospravedlnit to, že se chci tekutiny napít. Umírala jsem zvědavostí. Těžko říct, čí vzpomínky by mohla tekutina uchovávat, ale jisté tušení jsem měla. Š'jien byl starý a nemocný. Sbíral vlastní vzpomínky a před smrtí se je chystal vložit do své kopie.

Pátrala jsem po odpovědích a některé z nich by se mohly ukrývat v té lahvičce. Říše Fénixe balancovala na ostří nože. Co jsem pro svůj lid ochotná riskovat? Numeen říkal, že potřebují císaře, kterému na nich bude záležet. A mně na nich záleželo. Moc.

Popadla jsem lahvičku, vytáhla korek a zvedla ji ke rtům, než jsem si to stačila znovu rozmyslet.

Tekutina uvnitř byla chladná, ale ani to nezastřelo její chuť. V ústech se mi rozlila kovová nasládlost, která mi

ulpěla na patře i po polknutí. Přejela jsem jazykem po zubech a až v tu chvíli mě napadlo, že jsem možná měla obsah nádobky nejprve ochutnat, než ho úplně polknu. Co když to *byl* jed? A pak se mnou prohnala vzpomínka.

Byla jsem tady, stále v téhle podzemní komnatě, ale vypadalo to tu jinak. Laboratoř osvětlovaly tři další lampy a Thrana ležela ve vodě. Mé ruce právě upevňovaly hadice vedoucí do paměťového stroje. Na hřbetech dlaní mi vystupovaly šlachy a kůži pokrývaly jaterní skvrny. Zabrala jsem moc prudce. Ruka mi podklouzla a sklouzla po truhle. Cosi se uvolnilo.

„U Dioneho koulí!“ Popadl mě vztek. Bylo to pořád dokola. Něco se povedlo, něco jiného pokazilo. Žila jsem už jen pro tyhle pokusy. Při vzpomínce na Ni-sung, na její tmavé oči a dotek její ruky, mě bodlo u srdce. Už se mnou není. Zašátrala jsem rukou po uvolněné přihrádce truhly a zatlačila ji zpět na místo.

Bezděčně jsem zalétla pohledem k opačné straně jeskyně.

A najednou jsem byla zpátky ve svém těle. Tak takhle se otec cítil? Překvapilo mě, že vůbec nějaké emoce měl. V mojí přítomnosti byl vždycky chladný a odtažitý.

Opravdu Ni-sung miloval. Sama jsem nevěděla, proč mě to tak zaskočilo. Možná proto, že já si jeho lásku i přes všechnu snahu nikdy nezískala.

V jeho vzpomínce se uvolnila jakási tajná přihrádka na boku truhly. Praštila jsem do truhly otevřenou dlaní. Nic se nevysunulo. Přitiskla jsem ke dřevu ruku, jako to ve vzpomínce udělal otec, když zásuvku zastrkoval.

Něco tam bylo. Ve dřevě se rýsoval malý obdélník. Znovu jsem do truhly bouchla.

A tentokrát zásuvka poskočila ven. Opatrně jsem ji vysunula. Ukrýval se v ní stříbrný klíček.

Nevěděla jsem, jestli se mám smát nebo plakat. Otec a jeho tajnosti. Tajemství pohřbená v dalších tajemstvích.

Jeho mysl byla jako bludiště, z něhož nedokázal najít cestu ani on sám. Co by se stalo, kdyby mě skutečně vychoval jako dceru? Kdyby se vzdal té bláhové myšlenky, že přenese své vědomí do mladého těla a vzkřísí mrtvou manželku?

Klíček byl na dotek chladný a titěrné zoubky na jeho konci ostré. Už jsem odemkla všechny dveře, co jsem v paláci našla. Tenhle klíč patřil k něčemu jinému.

Zadívala jsem se k opačnému konci jeskyně. Tím směrem se otec díval, když zásuvku zavíral. Při první prohlídce jsem tam nic nenašla, ale možná jsem se nedívala dobře.

Zvedla jsem lampu. Cestu k zadní části jeskyně blokovaly stalagmity. Musela jsem se jimi proplétat jako zvíře bambusem.

Konečně jsem se ocitla na otevřeném plácku před stěnou. Na místě, kam se otec ve vzpomínce díval. Přejížděla jsem očima po skalní stěně a postupně se mě zmocňovalo zoufalství. Nic tam nebylo, jen kámen a žíly křišťálu ve skále. Už jsem to tu prohlížela. Těžko říct, proč jsem si myslela, že tentokrát něco objevím.

Tajemství pohřbená v dalších tajemstvích.

Ne, *něco* tady musí být. Otec se sem díval a já byla v té vzpomínce s ním. Cítila jsem, že k tomu měl důvod. Klekla jsem si, odložila lampu a zašátrala rukama po podlaze.

V prachu na zemi jsem pod prsty ucítila malinkatou rýhu.

Položila jsem klíček na podlahu, vytáhla jsem rašpli a opatrně s ní puklinu vyčistila. Někdo tady vysekal kus kamene a pak ho uložil zpět. Něco tam bylo. Nemýlila jsem se.

Pokoušela jsem se rašplí kámen nadzvednout, ale jen jsem ji tím ohnula. Vrazila jsem do škvíry prsty a s námahou kámen vypáčila. Do vzduchu se vznesl obláček prachu a jednotlivá zrníčka se zatřpytila ve světle lampy. Nakoukla jsem do dutiny pod kamenem. Byla tam padací dvířka a klíčová dírka.

Co tak důležitého otec skrýval, že to muselo být uložené hned za čtyřmi zámky? Klíček vklouzl do dírky jako po másle a s tichým cvaknutím zámek odemkl. Panty dvířek byly dobře promazané. Při otevírání se neozvalo ani vrznutí. Nadzvedla jsem nad otvor lampu, ale viděla jsem jen žebřík mizející ve tmě.

Tam dole by se mohlo ukrývat cokoli. Dřepla jsem si, potom jsem si lehla na břicho a spustila ruku s lampou a hlavu do otvoru dvířek.

S jedinou lampou, a navíc vzhůru nohama, jsem toho dole moc neviděla. Žebřík byl dlouhý a dno se nacházelo hlouběji, než jsem předpokládala. Přesto jsem u jedné ze stěn rozeznala police.

Když jsem došla až sem, tak to teď snad nevzdám, ne? Jde přece jen o to slézt dolů. To nebude ani zdaleka tak hrozné, jako kdybych se například rozhodla vrátit pro Jovise a ukázat mu to tady. Otce jsem porazila taky sama. Snad zvládnu vlézt do tmavé díry. Zvedla jsem se na všechny čtyři, schovala rašpli do kapsy a chytila jsem držadlo lampy mezi zuby. Potom jsem se otočila a nahmatala nohou první příčku žebříku.

V jámě bylo ještě chladněji než v jeskyni s jezírkem. Ve vzduchu se vznášela vůně hlíny, ale nepřipadalo mi, že by byl vlhčí než nahoře. Konečně jsem pod nohou ucítila pevnou zem. Oddechla jsem si a vytáhla z pusy držadlo lampy. Právě včas. Už mi začínaly trnout zuby.

Setřásla jsem ze sebe napětí. Možná tady dole objevím další knihy, další poznámky, další díly skládanky, které mi pomůžou sestavit celý obrázek. Otočila jsem se na patě a zvedla lampu vysoko nad hlavu.

Světlo se zalesklo na dvou nestvůrných očích.

2

JOVIS

- CÍSAŘSKÝ OSTROV -

Pašeráctví mi šlo mnohem lépe než práce kapitána císařské stráže. Kdybych byl chytřejší, zůstal bych u své předchozí profese a tuhle nabídku odmítl. Namísto toho jsem se ocitl tady, odhodlaný zachránit co nejvíc ubožáků v říši.

S trochou štěstí z toho všeho sám vyváznu se zdravou kůží.

Mefi mi položil packu na uniformu. „Vytáhni ty karty." Odmlčel se a pak neochotně dodal: „Prosím."

Nepatrně jsem natočil hlavu a koutkem oka zalétl na konec chodby, kde jsem za rohem před chvílí zahlédl Lin. Už zmizela. Musel jsem uznat, že je opravdu dobrá. Něco podobného bych od císařské dcerky nečekal. Možná bych si jí ani nevšiml, nebýt toho, že jsem nad sebou zaslechl tlumený šramot a došlo mi, že vylezla z okna na střechu. Ten

zvuk mohla zapříčinit spousta jiných věcí, a taky jsem si to mohl jen představovat, jenže po letech na útěku už jsem měl značně vyostřené smysly. Neměl jsem čekat, že se nová císařovna mému přání vědět, kdy a kde je, ochotně podvolí.

Netknutí měli pravdu: Lin něco skrývala. A oni chtěli její tajemství odhalit. Slídění za mladou dívkou — takhle zachráním císařství? Za to mě lidi asi opěvovat nebudou. „Pššt," sykl jsem na Mefiho, než mě stačil znovu plácnout packou. „Lin… už není ve svém pokoji."

Mefi strnul a nastražil uši.

„Zůstaň tady," přikázal jsem mu. „Já půjdu za ní." Došel jsem až na konec chodby, když vtom se vedle mě vynořila hlava s parůžky. Frustrovaně jsem rozhodil rukama.

„Říkal jsi, že zůstaneme spolu," zašeptal Mefi. Naštěstí už se konečně naučil šeptat.

Pravda, to jsem *říkal*. Jednou jsem ho kvůli misi pro Netknuté opustil a dopadlo to pro mě katastrofálně. Tehdy jsem si myslel, že to odnesl i on. Já málem zemřel a jeho sklátila záhadná choroba, ze které se však později vyklubala jen jakási podivná hibernace. V životě jsem se tolik nebál. Nevěděl jsem, jestli bude žít, nebo zemře. Co kdyby se to stalo znovu? „Dobře," sykl jsem. „Ale drž se u mě a buď zticha."

Přestože si na nové, delší nohy ještě pořádně nezvykl, pohyboval se s plazí ladností. Klouzal chodbami mnohem ladněji než já. Všiml jsem si, že se Lin schovala před služebnou za sloup.

Přikrčili jsme se ve stínu a Mefi mi ovinul ocas kolem nohy. Jakmile se Lin znovu rozběhla, vydal jsem se za ní. V minulosti jsem se lidem věšel na paty často — abych zjistil, kde mají skrýš, získal informace vhodné k vydírání, nebo vyslechl tajnou schůzku.

Práce pašeráka a špeha si byly v něčem docela podobné.

Lin se zastavila u malých dveří. Rozhlédla se, odemkla si a vklouzla dovnitř.

„Mefi!“ sykl jsem.

Vyrazil, ještě než jsem to dořekl. Prohnal se chodbou jako divoká řeka. Já se s ním marně snažil držet krok. Nesměl jsem nadělat moc hluku, ale přes hučení krve v uších jsem ani nevnímal, jestli našlapuju tiše nebo ne.

Mefimu se podařilo zachytit dveře drápkem těsně předtím, než se zabouchly. V jeho tváři bylo na rozdíl od té mé obvykle velmi snadné číst, a právě teď z jeho výrazu čišela samolibost. Neochotně jsem pokýval hlavou. Ano, kdybych ho s sebou nevzal, byl bych teď nahraný. Ano, měl pravdu. Ano, potřebuju ho víc, než jsem si myslel.

Mefi mé kývnutí spokojeně opětoval a potom maličko pootevřel dveře.

Viděl jsem, jak se Lin s lampou nad hlavou zastavuje na opačné straně místnosti, u dveří s rytinou v podobě mračného jalovce. Jakmile vklouzla dovnitř, otevřel jsem dokořán a Mefi se rozběhl za ní, aby dveře znovu zachytil.

Neměl jsem čas pokoj prozkoumávat, a navíc jsme se poté, co jsem dveře z chodby zavřel, ocitli v téměř naprosté tmě. Nebyla tu žádná okna, kterými by dovnitř mohl někdo zvenčí nakukovat. Mefiho jsem našel po hmatu.

Následovali jsme Lin do tmy. Světlo její lampy nám sloužilo jako maják.

Kde jsme se to ocitli? Stěny byly z hrubého kamene a s každým dalším krokem vypadaly neopracovanější. Pěšina se mírně svažovala a vedla nás dolů. Po chvíli jsem si uvědomil, že už nejsme v paláci. Sestoupili jsme do chodeb vytesaných v hoře, v níž byl palác zasazený. Starý důl? Slyšel jsem, že se na Císařském ostrově kdysi dávno těžil divukam, ale pak císař nechal doly bez vysvětlení zavřít. Soudě dle bílé žíly, která se táhla po stropě, to však určitě nebylo proto, že by se místní ložisko vytěžilo.

Co tady dole Lin dělá? Císařovna měla k dispozici vlastní zásoby divukamu. Nemusela si je chodit kutat sama.

Přivedlo ji sem něco jiného. Skrývá něco? Vězní tu někoho? Rozhodně to vypadalo jako vězeňská kobka. Tmavý, stísněný prostor bez čerstvého vzduchu. Mefi se ke mně přitiskl a já z jeho blízkosti čerpal mnohem víc útěchy, než bych přiznal.

Došli jsme k rozcestí. Světlo Lininy lampy k nám doléhalo z levé chodby. Plížil jsem se vpřed a přemýšlel, jak hluboko pod povrchem už asi jsme. Měl jsem dojem, jako by se tu nesl ozvěnou i můj vlastní dech. A pak štola náhle končila. Dalšími dveřmi. Lin vytáhla z kapsy klíč.

Byl jsem čím dál nervóznější. Vůbec jsem nové císařovně nerozuměl. Nebyl jsem takový blázen, abych věřil oficiální verzi, že Š'jien podlehl vleklé chorobě a pokojně zemřel ve vlastní posteli. Když jsem do paláce dorazil, nehlídaly ho žádné konstrukty. Ani na hradbách, ani u hlavního vstupu. Lin jsem potkal v chodbě. Oblečení měla potrhané a celé od krve a doprovázela ji zubožená Thrana a Ping Tchaj.

Tohle nebylo mírumilovné předání moci.

A pak, namísto toho, aby mě rovnou dala popravit, nebo alespoň uvěznit, mě jmenovala kapitánem císařské stráže. Tvrdila, že chce všechno napravit, že ukončí odběrové slavnosti a otcovu krutovládu.

Giovi, vůdci Netknutých, bylo jedno, kdo je zrovna císař. Vadilo mu, že říše vůbec nějakého má. A v tom jsem s ním nemohl tak úplně souhlasit. Podle mě by nebylo zas tak špatné mít dobrého císaře, někoho, komu by záleželo na obyčejných lidech.

Když jsem však teď následoval Lin do tmy, nemohl jsem vyhnat z hlavy ty nejčernější scénáře. Bál jsem se toho, co nová císařovna ukrývá a jaké hrůzy tady dole najdu.

Lin prošla třetími — a já doufal, že posledními — dveřmi a Mefi se rozběhl za ní. „Díky," pošeptal jsem mu a zajistil dveře kusem kamene, kdybych odsud potřeboval rychle a tiše uprchnout.

„Zůstaneme spolu," odpověděl důrazně, naštěstí rovněž šeptem.

„Máš pravdu," souhlasil jsem. Mefiho samolibost byla téměř hmatatelná. Jako většina dospívajících si i on nesmírně užíval chvíle, kdy se ukázalo, že měl pravdu. Očividně jsem byl sám úplně ztracený. Nevěděl jsem, co a jak, dokud se v mém životě nezjevil on, aby mě poučil.

Za dveřmi se rozkládal další tunel vedoucí do útrob hory. Vespod blikalo světlo lampy. Vytáhl jsem hůl z poutka na zádech, zhluboka jsem se nadechl a vyrazil do tmy.

Tunel ústil do obrovské jeskyně. Ten prostor mohl být tak třikrát větší než vstupní hala paláce. Část zabíralo veliké jezírko plné vody a přes strop se táhla tlustá žíla divukamu. Lin rozsvítila lampy na stěnách, které horko těžko soupeřily s hutnými stíny. Císařovna stála uprostřed, u jakési pracovní stanice. Byly tam regály, knihy, koše, židle a kovový stůl s celou řadou nástrojů a vybavení.

Nakrčil jsem čelo. Proč by někdo pracoval v tajné jeskyni hluboko pod palácem? Muselo jít o něco zlověstného. Jeskyní prorůstalo několik stalagmitů, ale pořádný úkryt tam nikde nebyl. Nezbývalo mi než zůstat u vchodu, jinak by si mě Lin všimla. A tak jsem tam stál, mžoural na podivnou laboratoř a snažil se to nějak pochopit.

„Mefi," zašeptal jsem, „mohl bys —"

Lin vzala jednu z nádobek na stole a napila se z ní. Vzápětí strnula a prsty pravé ruky se jí kolem lahvičky křečovitě sevřely.

Jed? Neměl jsem ponětí, na co se to dívám. Přešlapoval jsem na místě a váhal, jestli jí nemám vyrazit na pomoc. Jenže já měl císařovnu pro Netknuté jen špehovat, neměl jsem jí pomáhat. To nebyla moje práce. Tedy, v zásadě byla. Ale nebyl to úkol, s nímž mě sem vyslali.

Co jsem to za člověka? Lin jsem sice moc dobře neznal, ale co když právě umírá? Opravdu tady zůstanu stát se založenýma rukama a nic neudělám?

Lin pomalu postavila lahvičku zpátky na stůl. Oddechl jsem si.

Mefi nenápadně čenichal, až se mu chvěly fousky na čumáku. „Ten pach znám," vysvětlil, když si všiml mého tázavého pohledu.

„Nikdy jsi tady nebyl," namítl jsem.

Mefi přitiskl uši k hlavě. „To vím taky."

Ohlédl jsem se zpátky na Lin. V prstech se jí cosi zablesklo. Klíč. Další zpropadený klíč. Lin se s ním zvedla od dřevěné truhly a vydala se ke vzdálenějšímu konci jeskyně. Přes stalagmity jsem neviděl, co přesně tam dělá, ale podle šramotu a hekání, co ke mně doléhaly, jsem soudil, že něco zvedá.

Přidřepla si a pak mi zmizela.

Mávl jsem na Mefiho a bok po boku jsme do jeskyně vběhli. Držel jsem se u zdi na opačné straně od jezírka, v naději, že kdyby Lin z díry nečekaně vykoukla, stihl bych se schovat ve stínech nerovné skalní stěny. Byl to risk, ale zdaleka nebyl ani první, ani poslední. A v minulosti mi podobné riskantní kousky vyšly. Většinou.

Za řadou stalagmitů se ukrývala otevřená padací dvířka a uvolněný balvan. Z otvoru vycházelo světlo. Mefi začenichal a naježil se. „Nelíbí se mi to," zamumlal. „Špatný pach."

Cítil jsem, jak se mi potí dlaně. Nejradši bych poklepal holí o podlahu, ale odolal jsem. Budu muset nakouknout dovnitř. Jinak se nic nedozvím.

Jeskyní se rozlehlo hrdelní zavrčení.

Teď už se zježily chlupy i mně. Mefi vyrazil vpřed, než jsem ho stačil zadržet, a strčil hlavu do otvoru. „Příšera," zapištěl na mě. Otevřel tlamu, jako by chtěl něco dodat, a potom ji zase zavřel.

„Nepřibližuj se," ozval se Linin rozechvělý hlas.

Měl jsem dvě možnosti: mohl jsem tu zůstat a počkat, jestli to Lin přežije, nebo… Hmm, nohy už očividně rozhodly

za mě. Žebřík klesající do tmy byl dostatečně pevný, za což jsem byl opravdu rád, protože když jsem slezl dost na to, abych se mohl po prostoru vespod rozhlédnout, roztřásly se mi nohy.

Císařovna stála mezi mnou a tím, co Mefi zcela správně odhadl jako příšeru. Polovinu prostoru zabíral konstrukt s obříma zlatýma očima, které byly velké jako moje pěsti. Cenil zuby, několik řad dlouhých, ostrých zubů. Svalnaté nohy zakončovaly pařáty, jež by mi jediným máchnutím prořízly hrdlo. Nic tak mohutného jsem ještě neviděl. Proč to tady je? Proč to ukrývají za čtyřmi zamčenými dveřmi?

Koutkem oka jsem zahlédl police a cosi, co viselo na zdech, a pak mou pozornost nevyhnutelně upoutal střet odehrávající se přímo přede mnou.

Lin držela v jedné ruce lampu, ve druhé rašpli a ani necouvla. Zbláznila se? Ta věc ji sežere.

A pak se konstrukt zadíval na mě.

Visel jsem v půlce žebříku a jednou upocenou rukou svíral svoji hůl. Můj nejefektivnější bojový trik vyžadoval přímý kontakt se zemí a ta byla v tu chvíli… ještě dost daleko.

„Jovisi," sykl na mě seshora Mefi, „pozor!"

O mé pošetilosti asi nejvíce vypovídá to, že jsem se namísto nahoru vydal co nejrychleji dolů. Cítil jsem poryv vzduchu, jak se příšera pohnula a secvakla čelisti těsně nad mou hlavou. Očividně usoudila, že budu chutnější než Lin. Pravda, byl jsem o dost větší. A ona docela šlachovitá.

Teď nebyl čas na polemizování o chutnosti lidí. Doskočil jsem na zem, která byla stále ještě dost daleko, až mi při dopadu cvakly zuby. Měl jsem však svou hůl a známé hučení v kostech. Konstrukt na mě znovu zaútočil a já pořádně dupl.

Jeskyně se otřásla a ze stropu se na nás snesly obláčky prachu. Příšera se zarazila, ale nespadla. Dokonce ani neklopýtla.

Čtyři nohy. Jasně.

Viděl jsem, jak se Lin za konstruktem sbírá na nohy a oprašuje si šaty. Evidentně se nemohla chlubit stejně neotřesitelnou rovnováhou. „Vždyť na nás strhneš celou jeskyni, ty blázne!“ vyprskla.

Na to jsem neměl co říct. Při pohledu na konstrukt jsem zpanikařil a dočista zapomněl, kde to jsme. Zvedl jsem hůl ze země. Snad mi k přežití bude stačit síla a rychlost. Nebyl jsem si jistý, jak, pokud vůbec, se dá taková věc zabít.

„Sledoval jsi mě,“ osočila mě Lin a zašermovala rašplí. „Vloupal ses do mých zamčených komnat. Jak ses sem vlastně dostal?“

V hlavě mi vyklíčila tisícovka lží a já je všechny vytrhal i s kořeny. Teď nebyla chvíle na diskuse. Nespouštěl jsem zrak z příšery a v duchu jsem si vyčítal, že jsem si s sebou nevzal jinou zbraň. Něco ostrého nebo aspoň špičatého. Když tu věc přetáhnu po hlavě holí, tak ji tím nejspíš jen rozzuřím. „Mohli bychom detaily mojí popravy probrat později?“

Ozvalo se další hrdelní zavrčení a kámen, který mě tížil v žaludku, ještě povyrostl. Konstrukt po mně znovu skočil. Tentokrát jsem byl připravený. Zvedl jsem hůl do vzduchu a co nejsilněji stvůru praštil do tlamy.

Konstrukt vykvikl a potřásl hlavou, i když se mu ani nespustila krev. Vyrazil jsem vpřed, abych využil jeho chvilkové nepozornosti.

Na svou velikost byl až nečekaně hbitý. Vyhnul se mému dalšímu úderu a vycenil na mě zuby. Zahlédl jsem přes něj Lin. Blížila se k nám.

„Běž k žebříku,“ zavolal jsem na ni. „Nevím, na jak dlouho se mi ho podaří zdržet.“ Popravdě jsem si nebyl jistý ani tím, že se mi ho vůbec podaří zdržet. Proč kvůli ní riskuju krk? Neměl jsem na to odpověď. Jedno ale bylo jisté. Nenechám ji tady dole s tou věcí samotnou, císařovna

necísařovna. Stal se ze mě měkkota. Nebo jsem možná byl měkkota odjakživa.

Konstrukt si všiml, že se dívám za něj, a obrátil svůj zlatý zrak na Lin. Duhovky se mu ve světle lampy zlověstně blýskaly. Drápy skřípaly o kamennou podlahu.

Možná jsem se měl raději k žebříku rozběhnout sám, jenže já namísto toho vykřikl. „Hej! Ještě jsme spolu neskončili!“ Technicky vzato asi neskončil ani s Lin, ale logické myšlení jsem od něj neočekával.

A nemýlil jsem se.

Obrátil se ke mně a vyrazil jako jelen v říji. Asi bych měl být rád, že mu jeho tvůrce nepropůjčil i paroží. Zavrávoral jsem vzad a klopýtl na nerovné kamenné zemi. Jen tak tak se mi podařilo zachytit se koncem hole. Co na tom záleží, jestli zemřu vestoje nebo na podlaze? Pozvedl jsem hůl. Konstrukt po mně s funěním skočil. Čenich byl očividně citlivé místo. I ty nejděsivější příšery měly své slabiny. Oči budou určitě další z nich. Mohl bych je zkusit zasáhnout.

Potřeboval jsem, aby ke mně sehnul hlavu.

„Můžu nějak pomoct?“ rozlehl se jeskyní Mefiho hlas přicházející seshora.

„Jo! Zůstaň nahoře a buď připravený rychle zabouchnout ta dvířka!“ zavolal jsem na něj. Udělal jsem další krok vzad a narazil do zdi.

Paráda. Nechal jsem se zahnat do rohu. Začátečnická chyba nehodná bývalého pašeráka a kapitána císařské stráže. Raději bych se postavil tuctu mužů na otevřené ulici než téhle potvoře v uzavřeném prostoru. Vždycky si hlídej východy. Vždycky měj připravenou únikovou cestu. Snažil jsem se tím řídit, jenže kdykoli se ocitl v ohrožení někdo další, můj mozek se zakalil jako víno plné melounové dužiny. Už tolikrát jsem si opakoval, že nejsem hrdina.

Zvedl jsem hůl a rozpřáhl paže, jako bych chtěl konstrukt obejmout.

Možná *jsem* hrdina. Protože všichni hrdinové jsou pitomci.

Příšera rozevřela čelisti. Na podlahu dopadlo několik čúrků slin. A pak se na mě vrhla.

Rozmáchl jsem se holí. Příliš pomalu. Připadalo mi, jako bych se pozoroval ze strany. Všechno se náhle vyjasnilo a smrsklo do jediné vteřiny plné strachu.

Hrdiny z balad obvykle podobně ohavný konec nepotká. Většinou padnou na konci bitvy po zásahu jedinou, čistou ranou a uroní jedinou dojemnou slzu. Ze mě asi nezůstane ani ta hlava, co by mohla ronit slzy.

Konstrukt se zarazil v půlce pohybu.

Pomaličku se mi vracelo vnímání. Cítil jsem, jak bolestivě svírám hůl, jak zatínám čelist a jak mi prudce buší srdce.

Konstrukt se nehýbal a já byl stále naživu. Mefi? Že by mi propůjčil nějakou další superschopnost?

Za konstruktem se ozval šramot a já málem vyletěl z kůže. Zpoza obrovského těla se vynořila Lin. Na dlani jí leželo několik kostních úlomků a ve druhé ruce držela lampu, kterou zvedala vysoko nad hlavu.

„Můžeš mi říct, co tady dole děláš?“

I přes drobnou postavu v ní bylo cosi ze Š’jiena. Snad ta hrdě zvednutá brada, nebo pronikavý pohled, kterým mě doslova probodávala. Starého císaře jsem nikdy nepotkal, ale viděl jsem jeho portréty. Na žádném z nich se neusmíval.

„Svoji práci,“ odpověděl jsem prostě.

„Nežádala jsem, abys mě sledoval,“ vyčetla mi. Zaklonila hlavu a zadívala se k padacím dvířkům, kde se vznášela Mefiho hlava. „A vzal jsi s sebou i jeho. To jsou už dva svědkové, které potřebuju umlčet.“

„Takže něco skrýváš.“

„Ovšemže ano,“ vyprskla a v očích se jí zablesklo skoro stejně divoce, jako před chvílí tomu konstruktu. „Tahle

laboratoř není moje. Patřila otci. Nikdy mi o ní neřekl. Nevím, co všechno přede mnou tajil. To mám snad otevřít lidem celý palác? Představ si, že by sem zabloudil nějaký nic netušící sloužící a ten konstrukt by ho zabil."

Její rozhořčení mě něčím podráždilo. Zněla jako Gio. „Málem zabil tebe," namítl jsem. „A co myslíš, že by se stalo se mnou, kdybys zemřela? Všichni by si mysleli, že jsem v tom měl prsty — nebo že jsem přinejmenším nedělal správně svoji práci."

„Ne," ohradila se. „To *tebe* málem zabil. Mě ne. Konstrukty jsou můj obor, moje zodpovědnost. Ne tvoje."

Moje rty se pohybovaly zcela nezávisle na mozku. „A já zas nesu zodpovědnost za tvoje bezpečí."

Lin vrazila ruku s kostními úlomky do konstruktu, a když ji vytáhla, byla její dlaň prázdná. Tvor se znovu pohnul a já bezděčně strnul. Sevřel jsem hůl pevněji. Tak tohle bude moje poprava? Mefi vyrazil hlavou napřed po žebříku a tiše přitom kňučel.

Lin ho zastavila zvednutou rukou. „Počkej. Dívej se."

Mefi ji kupodivu poslechl.

Kůže konstruktu se začala protahovat a vypadávaly z ní chomáče srsti.

„Rozbila jsem ho," vysvětlila Lin. „Jsem jediná, kdo to umí."

Konstrukt se mi rozpadal před očima, přesto mě neopouštěla úzkost. Cítil jsem, jak rudnu. Copak mě Lin vůbec nepotřebovala? Prozradil jsem svoje krytí a kvůli čemu? Potom jsem si ale vzpomněl na to, co jsem uviděl, když jsem strčil hlavu do otvoru padacích dvířek. Kdybych ten konstrukt nerozptýlil, Lin by se nepodařilo do něj strčit ruku. „Když jsi tak schopná a poradíš si sama, proč jsi mě najímala?"

„Oba dva víme, proč jsem tě jmenovala kapitánem. Lidé tě mají rádi a věří ti. Ale nemůžeš se mi věšet na paty, plížit se za mnou a zpovídat mě."

Mefi slezl ze žebříku a omotal se mi kolem nohou, jako by mě mohl před Linininým hněvem ochránit.

„Jsi kapitán mojí stráže? Nebo jsi špeh?“

Předchozí ruměnec byl ten tam a já cítil, jak blednu. Nevěděla to — nemohla to vědět. Ničím jsem se neprozradil. Zhluboka jsem se nadechl. Chtěla si do mě jen rýpnout, nic víc. „Tak co se mnou uděláte, vaše blahorodí? Chcete mě zbavit funkce? Popravit?“ Sama uznávala, že mě potřebuje. „Nemyslím, že by se to mým obdivovatelům líbilo.“

Mefi mě konejšivě poplácal po noze.

Lin přistoupila blíž. Sice musela zaklonit hlavu, přesto jsem měl na chvíli dojem, jako bychom byli stejně vysocí. „Vyhrožuješ císařovně říše Fénixe?“ Vzduch se chvěl napětím. „Co vlastně chceš, Jovisi? Chceš se sám stát císařem?“

Její obvinění mě úplně vyvedlo z míry. „Proč bych to měl chtít?“ vyhrkl jsem, protože jsem se na nic lepšího nezmohl. Trůn bylo to poslední, o co bych stál. Nechtěl jsem být ani tady, v paláci. V jakékoli jiné situaci bych se tak směšné myšlence ze srdce zasmál.

Lin zamrkala a nakrčila čelo. Napětí mezi námi okamžitě vyprchalo. „A proč ne?“

Napadala mě celá řada důvodů, a dokonce bych ani nemusel lhát. Už už jsem se nadechoval, že jí je všechny vyjmenuju, když vtom Lin zvedla hlavu a zadívala se k padacím dvířkům. Ostře se nadechla.

Prudce jsem se otočil a spatřil jsem tam malé zvířátko s netopýříma ušima a racčími křídly. Pozorovalo nás.

Lin mě chytila za paži. „Nechal jsi otevřené dveře,“ osočila mě nakvašeně, jako bych špatně odhadl množství vody k uvaření rýže.

„Ano.“ Nechápal jsem, co ji tak rozhodilo.

„Ten konstrukt není můj. Podobný jsem na Císařském ostrově nikdy neviděla. Je to špeh.“ Zakousla se do rukojeti lampy a rozběhla se k žebříku. Brala to po dvou příčkách

a vyskákala nahoru s hbitostí veverky. Už jsem se nedivil, proč s takovou sebejistotou leze po střechách.

Konstrukty byly její parketa, ne moje. To mi vysvětlila naprosto jasně. Přesto jsem strčil hůl do podpaží a rozběhl se za ní, jako pitomec. Co kdyby se jí něco stalo? Co kdyby to dávali za vinu mně? Zase jsem si něco nalhával. Nechtěl jsem si totiž připustit, že by mohl mít Mefi pravdu — že jsem zkrátka člověk, který pomáhá druhým. A očividně jsem navrch tomu byl člověk, který pomáhá, i když je to to nejhloupější, co může v danou chvíli udělat.

„Neříkala jsi, že jsi jediná, kdo ovládá magii kostí?“ funěl jsem a škrábal se nahoru za ní. Mefi vyrazil za mnou a žebřík pod vahou nás tří nespokojeně skřípěl.

„Ano,“ houkla na mě. „Jenže po otcově smrti zavládl chaos.“ Vylezla z jámy a k mému překvapení se otočila a podala mi ruku. „Musím ho chytit. Už nejsou svázaní s otcem, a tím pádem mohou přísahat věrnost někomu jinému. Nevěřím, že tady byl náhodou. Pomoz mi.“

Veškerá váhavost ze mě vyprchala. Měla skutečně v plánu mě popravit? Nebo byla jednoduše stejně pošetilá jako já a doufala, že situaci v říši může napravit jediný člověk? Přikývl jsem. Nic dalšího nepotřebovala. Otočila se a pospíchala za konstruktem, který už zmizel v tunelu.

Byla rychlejší, než bych čekal. Naštěstí jsem to vynahrazoval dlouhýma nohama a silou, co mi propůjčoval Mefi.

„Nechal sis otevřené ještě nějaké dveře?“ vyhrkla, zatímco jsme utíkali k tunelu.

„Jen ty jedny.“

„V tom případě se sem dostal chodbou pro špiony, která vedla k Ilithinu doupěti. Tady dole ho nechytíme. Ale když si pospíšíme, možná ho dostihneme na nádvoří. Má křídla. Nesmíme ho nechat uletět.“

Potom jsme už nemluvili. Lin běžela jako první. Lampa se jí divoce pohupovala v ruce a plamínek několikrát málem

zhasl. Mefi se držel po mém boku. Neptal se, kam běžíme, ani co to děláme. U karet možná odmlouval, ale když přišlo na lámání chleba, vždycky mě podržel.

Lin vrazila do dveří s mračným jalovcem a pak do těch na chodbu tak prudce, že si musela dozajista pohmoždit rameno. Nehnula však brvou a utíkala dál.

Vstupní hala působila v noci zlověstným dojmem. Osvětlovaly ji jen dvě lampy zavěšené u hlavního vchodu. Ten se Lin nepodařilo vyrazit tak snadno. Musel jsem přiložit ruku k dílu. Dotkli jsme se rameny a společně do dřeva zatlačili.

Dveře náhle povolily, až jsme se málem oba skutáleli z předního schodiště. Občas jsem zapomínal vyvažovat svou nově nabytou sílu a nejít do toho úplně naplno, když to nebylo třeba. Lin ale rychle našla rovnováhu a rozběhla se ze schodů. Nejprve je přeskakovala po dvou, pak i po třech a pokračovala do zahrad.

Palácové pozemky tonuly ve tmě. Všechny venkovní lampy byly zhašené. Na tváři a řasách se mi zachytávaly kapičky jemného deště. Seběhl jsem ze schodů a pospíchal za Lin.

„Balvan," zavolala na mě pozoruhodně vyrovnaným hlasem. Čekal bych, že bude zadýchanější. „Vstup do Ilithina doupěte je ukrytý pod balvanem vedle třešně."

Nedělal jsem si naděje, že bych v té tmě dokázal rozeznat třešeň od jiných stromů, a tak jsem za běhu jen vytáhl hůl z poutka a doufal jsem, že budu připravený.

Za obloukovým průchodem do zahrad se nacházela po pás vysoká stěna živého plotu. Lin se mezi nimi propletla, zatímco já je jednoduše přeskočil a Mefi mě napodobil. V zahradách panovala snad ještě větší tma než na nádvoří. Řídil jsem se jen sluchem a při každém kroku jsem na neznámé pěšině zakopával. Konečně jsme z ní vyběhli na kruhovou mýtinu se stromem a balvanem uprostřed.

Na noční obloze se cosi zatřepotalo.

„Do prdele!" zaklela Lin.

Sám jsem nechápal, proč mě — po čtyřech zamčených dveřích, podzemní jeskynní laboratoři a obrovském konstruktu — zarazilo právě tohle. Císařská dcera a kleje jako pašerák.

Dívka vztekle dupla, až se pod námi zachvěla zem. Mefi se mi přitiskl ke stehnu. Všechna podezření, co ve mně klíčila od chvíle, co jsem poprvé uviděl Thranu — v den, kdy mě Lin požádala, abych se stal kapitánem její stráže —, se rázem potvrdila.

Thrana je jako Mefi.

A Lin je jako já.

A já jsem...?

Snažil jsem se příliš nezabývat tím, co jsem zač a co tahle magie znamená. Od souboje s čtyřnohým konstruktem na schodech paláce mi ale ty myšlenky nedaly spát. Dokázal jsem přivolat vodu a podrobit ji své vůli.

Touhle schopností podle bájí oplývala i Alanga.

Odkašlal jsem si. „Asi bychom měli..."

Lin se rozběhla, ještě než jsem stačil dokončit větu. Utíkala k nedalekému pavilonu a začala šplhat po okapu, jako by to dělala už tisíckrát. Možná ano.

„U Dioneho koulí!" zaklel jsem a vyrazil za ní.

Při šplhání jsem dole zahlédl Mefiho sklíčený obličej. „Počkej tu na mě! Vrátím se!" slíbil jsem mu. Za zdmi paláce bude v bezpečí.

Než jsem vylezl nahoru, Lin už přeskočila na střechu vedlejší budovy. Pospíchal jsem za ní a bez váhání se vrhl na další střechu. Bez spojení s Mefim bych něco takového nedokázal. Jak dlouho už tohle Lin dělá? V podstatě přes ty střechy létala. Konstrukt se stále rýsoval proti nebi, jako temný stín s křídly.

Po čele mi stékaly čúrky dešťových kapek.

„Sestřelte ho!" křikl jsem na hlídky na hradbách. Dva ze strážných mě slyšeli a rozhlédli se, aby zjistili, kdo to na ně

volá. „Na nebi!“ dodal jsem rychle. Jen jedna z nich měla dost duchapřítomnosti, aby pozvedla luk.

Pozdě. Konstrukt by uletěl z dostřelu dřív, než by vůbec stačila napnout tětivu, a to jsem ani nevěděl, jestli ho skutečně viděla.

Doběhli jsme na hradby. Strážní si nás zmateně prohlíželi.

Lin se pochmurně zadívala k obrysům městských domů. Došlo mi, co se chystá udělat. „Je to moc daleko, eminence. Ten konstrukt je pryč. Uletěl…“

Lin vyskočila na vrcholek cimbuří a pak se vrhla na střechy. Zvládla to jen tak tak. Prsty se zachytila o krajní tašky a nohy se jí chvíli houpaly ve vzduchu. Potom se však svižně vytáhla nahoru a utíkala dál.

Znal jsem své hranice. No, většinou. Omluvně jsem na stráže pokrčil rameny a spustil jsem se z hradeb. Lin nechala po převzetí moci hradby opravit, takže vypadaly mnohem lépe než v den, kdy jsem do paláce dorazil, jenže zároveň se po nich mnohem hůř lezlo. V půlce cesty jsem to vzdal a na zem už doskočil. Klouby bolestivě zaprotestovaly, až jsem sebou bezděčně škubl, ale ze zkušenosti jsem už věděl, že se případné ranky rychle zahojí a bolest pomine.

V tuhle noční dobu zely ulice Císařského města prázdnotou. Obchody byly zavřené a lidi v postelích. V mládí jsem město párkrát navštívil, když jsem ještě studoval na Námořní akademii. Císařské město leželo od akademie den plavby lodí nebo den jízdy na povoze a studenti v něm rádi upouštěli páru. Za ty roky se dost změnilo, přesto jsem se v něm stále vyznal dost dobře na to, abych věděl, kam běžím. Navíc jsem musel sledovat jen zvuk Lininých kroků na střešních taškách — tlumené *cvak, cvak, cvak* doprovázející zurčení deště v okapech. Na mokrých dlažebních kostkách to klouzalo, i tak jsem se odvážil zvednout hlavu a zamžourat proti nebi. Konstrukt se stále nevznesl do výšky.

Pořád jsme ho mohli chytit.

Lin usedla na trůn teprve nedávno. Kdo by dokázal tak rychle získat jeden z konstruktů starého císaře a poslat ho na ni? Pokud si teď mohl konstrukty přisvojit kdokoli a jakkoli upravit jejich rozkazy, potom se po říši pohybovala celá armáda bezduchých vojáků, která mohla snadno padnout do špatných rukou.

Z té představy mě mrazilo víc než z kapek chladného deště na tvářích.

Zaslechl jsem vyheknutí. Lin po konstruktu skočila a minula. Tvrdě dopadla na střešní tašky a málem se skutálela dolů.

„Musíš se dostat blíž!“ volal jsem na ni. „Nebo po něm… něco hoď!“

„A co jako?“ křikla Lin.

Na jazyku mě svrběla jízlivá poznámka, že na tohle možná měla myslet předtím, než se za konstruktem vydala, ale polkl jsem ji. Beztak mi docházel dech. Řítil jsem se po hlavní třídě a před očima se mi míhaly záblesky starého života. Krčma, kde jsem jednou seděl sám v rohu a popíjel pohár vína. Krámek s nádhernými, propracovanými mapami, po kterých jsem tajně toužil a nemohl si je dovolit. Roh dvou ulic, kde si na mě počkali ostatní studenti a chtěli mě zmlátit za to, že jsem se já — napůl Poyeřan — opovážil je sledovat. Podařilo se mi z toho vymluvit. Nakonec.

Ani ve snu by mě nenapadlo, že se na Císařský ostrov ještě někdy vrátím. A zůstanu tady.

Ve škarpě přede mnou ležela zahozená lastura ústřice. Sebral jsem ji a potěžkal v dlani. Blížili jsme se k přístavu. Už jsem cítil oceán a chladný, slaný vánek a slyšel jsem šumění vln. Nohy mi samy ještě zrychlily, jenže na vítr a pár křídel to nestačilo.

Seshora ke mně dolehlo další vyheknutí, jak se Lin pokusila znovu konstrukt polapit. Podařilo se jí chňapnout ho

za ocas, ale vyškubl se jí. V prstech jí zůstala jen hrst peří. Ztratila rovnováhu a dopadla na střechu.

Ulice vyústila do přístavu a já spatřil doky a oceán za nimi. Měl jsem jen jeden pokus.

Zadíval jsem se na konstrukt, pevně se zapřel nohama, rozmáchl jsem se a hodil po něm lasturou. Měl jsem utíkat dál a hledat další věci, co bych po něm mohl mrštit, ale já zůstal stát a se zatajeným dechem sledoval, co se stane.

Lastura konstrukt minula a tvor nerušeně pokračoval dál k dokům a na širé moře. Unikl nám.

3

LIN

- CÍSAŘSKÝ OSTROV -

Na střechu jsem dopadla ramenem a vyrazila si dech. Začala jsem se kutálet dolů a rychle se pokoušela něčeho zachytit. V ruce jsem stále svírala hrst peří uprchlého konstruktu. Jen tak tak se mi podařilo zarazit chodidly do okapu, i když nechybělo moc a udělala bych setrvačností kotrmelec rovnou dolů.

Snažila jsem se popadnout dech a sledovala, jak Jovis po konstruktu hodil lasturu ústřice. Minul o pořádný kus. Pěkný hrdina. Muž, o kterém se zpívalo v lidových písních, by se s rozevlátými vlasy a napřímenými zády jen nonšalantně rozmáchl a srazil by ten konstrukt k zemi.

Jovis se předklonil a opřel se o kolena. Lapal po dechu jako stařec. O únavě se v lidových písních nezpívá nikdy.

Konstrukt nám uletěl a už mířil za svým pánem — ať už to byl kdokoli. Svíral se mi žaludek a nedařilo se mi zbavit

narůstající úzkosti. Nevěděla jsem, co přesně konstrukt dole v jeskyni viděl. Prošel si otcovy poznámky, zatímco jsem dole zápasila s tou ukrytou příšerou? Objevil tam Š'jienovu repliku? Obojí by mě mohlo zničit. Obojí by totiž prokázalo, co jsem skutečně zač.

Viděl to Jovis?

Sice jsem se oháněla hezkými řečičkami o tom, jak musíme spolupracovat a jak potřebuji jeho pomoc, ale útroby se mi svíjely jako klubko hadů. Při pohledu zvenčí zatím vypadala moje vláda dost křehce, a to navíc lidé ani neznali celou pravdu.

Slezla jsem dolů po boční zdi domu. Moje poskakování na střeše očividně majitele domu vzbudilo, protože se za oknem rozsvítila lampa. Museli jsme se vrátit do paláce dřív, než nás někdo uvidí. Hlídka na hradbách má určitě spoustu zvědavých otázek a já bohužel na žádnou z nich neměla jednoduchou odpověď. Cítila jsem chvění v kostech a sílu v končetinách — a obojí jsem použila, aniž bych se nad tím zamyslela.

Aniž bych se zamyslela nad tím, co si o tom pomyslí ostatní.

Byla jsem jejich císařovna a přímo před jejich očima jsem začala poskakovat po střechách, jako bych byla Jovis, který se chystá zachránit skupinku dětí před odběrovou slavností. Musím se víc hlídat, počínat si trochu opatrněji.

Zranění z bitvy s otcem se zahojila rychleji, než bych čekala, ale tehdy jsem se nad tím nepozastavila. Teď však do sebe začalo všechno zapadat a postupně jsem v tom měla čím dál víc jasno. Kéž bych si dokázala stejně snadno utřídit i otcovy poznámky.

Došla jsem k Jovisovi a položila mu ruku na rameno. Po očku jsem sledovala proužky světla pronikající ven zavřenými okenicemi a doufala jsem, že ty okenice zůstanou

ještě chvíli zavřené. „Vrátíme se bočními uličkami. Pojď. Pospěš si."

Jovis se napřímil a bezmyšlenkovitě si přejel rukou po rameni, jako by tam má dlaň nechala nějaký otisk. Už se vydýchal a nesípal jako stařec. „Málem jsem ho dostal," prohodil.

Neubránila jsem se odfrknutí. „Příště nechej házení na mně. Očividně nepatří k tvým mnoha silným stránkám."

Kdosi zarachotil okenicemi na vedlejším domě. Rychle jsem uskočila do uličky a mávla jsem na Jovise, aby mě následoval. Ve tmě se válely odpadky a já cestou šlápla do nejednoho kluzkého, blíže neurčitelného čehosi.

„Děláš tohle často? Plížíš se po městě a brodíš se odpadky?" ozvalo se mi u ucha, až jsem málem nadskočila leknutím. „Jsi císařovna. Neměla bys opouštět hradby paláce."

„A ty bys mě neměl sledovat," zasyčela jsem na něj. „Vůbec." Teď nezáleželo až tolik na tom, co viděl uprchlý konstrukt, jako spíš na tom, co viděl Jovis. Postavil mě do složité pozice. Ano, pomohl mi při pronásledování toho špeha. Ano, pokusil se mi dost pošetile zachránit život, třebaže se tím prozradil. Jenže se současně otíral o tajemství, kterým jsem sama tak úplně nerozuměla.

Jovis se odmlčel. Čekala jsem, že se se mnou začne znovu přít a bude se ohánět svými povinnostmi. Byla to jen výmluva — opravdu mu tolik záleželo na mém bezpečí? Byl to pašerák, muž zvyklý obcházet pravidla, aby získal, co chce. Nehledě na to, kolik dětí zachránil, jsem nemohla předpokládat, že se z něj zničehonic stane svědomitý, čestný muž. Jenže o co mu jde? Snažil se jen ukojit zvědavost, nebo měl nějaké postranní motivy?

Namísto hádky si jen zhluboka povzdechl. „Mimochodem děkuju. Tam dole jsi mi zachránila život."

Vztek ze mě rázem vyprchal, i když jsem se urputně snažila živit ho v sobě dál. Měla jsem právo Jovise kárat. Současně se na mně ale začínala podepisovat únava z boje

a noční honičky. A musela jsem řešit stovky jiných věcí. „Otec by ti nepomohl."

„Já vím." Ve tmě jsem ho sotva viděla, jen jsem cítila, jak se o mě otřel rukávem, když se mnou srovnal krok.

„Aby bylo jasno, nesnažil jsem se tě špehovat. Můžeš mi důvěřovat."

Málem jsem vyprskla smíchy. Já jsem nemohla důvěřovat nikomu. „Ovšemže nemůžu. Ani tě neznám. A kdy ses mi chystal prozradit, že tvoje síla a schopnosti pocházejí od Mefiho?"

Jovis klopýtl. „To ti řekl on?"

„Ani nemusel — nebylo těžké si dát dvě a dvě dohromady." Pod vrstvou únavy jsem stále cítila to zvláštní chvění v kostech, které jen čekalo, až ho povolám. Dodalo mi sílu a rychlost, když jsem je potřebovala nejvíc. Mefi a Thrana patřili ke stejnému druhu. Byli to jediné, co jsme měli s Jovisem společného a podobnou sílu jsem před setkáním s Thranou nikdy necítila. „Co jsou zač? A co jsme zač my?"

„Chtěl jsem ti to říct."

Nechtěl. Zahlédla jsem kousek jeho tváře, když zvedl bradu k nebi, a to stačilo. Uměla jsem v lidech číst víc než dobře. Otec vždycky říkal: „Pokud ti někdo lže, nesnaž se ho nachytat. Jen se zakope hlouběji. Jednoduše se zařiď podle toho, co víš, že je pravda." Rozčilovalo mě, že na jeho radách něco je, ale otec byl krutý, ne hlupák. Odkašlala jsem si. „Takže máme oba svá tajemství. Já ta tvá neprozradím, neboj. Nic bych tím nezískala. A jestli se nemýlím, pak ve tvém zájmu zase je neprozradit ta má."

Zabočili jsme za roh a já jsem si shrnula mokré vlasy z tváře. Než jsme došli zpět k paláci, byli jsme oba na kost promočení — a páchli jsme po odpadcích. Trochu se mi stýskalo po dobách, kdy na hradbách hlídkovaly konstrukty a já jsem mohla přicházet a odcházet dle libosti a nemusela si dělat starosti s klevetami a šeptandou.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Jovis váhavě.

„Nechceš, aby se lidé dozvěděli, že tvá moc pochází od Mefiho. Kdyby to zjistili, hrozilo by mu nebezpečí.“

Popadl mě za paži. Hrdlo se mi stáhlo strachy. Byli jsme tu úplně sami, v opuštěné, setmělé uličce. Mohl by mě zabít a vyváznout zcela bez trestu. S Thraninou pomocí bych se mu silou snad vyrovnala, jenže jsem s ní ještě neuměla tak úplně pracovat — ne jako on. Zatím jsem se na ni vždycky napojila spíš náhodou.

On mě však chtěl jen zadržet. „Přímo před tebou je jakási hromádka. Málem jsi do toho šlápla.“ Rychle mě pustil, jako by si náhle uvědomil, koho to drží. „Omlouvám se, eminence.“

Uhladila jsem si tuniku a znovu vykročila. Srdce jsem měla stále v krku. „Nedá se říct, že bys své povinnosti zanedbával.“

„Tak proto jsi mě najala — abych tě chránil před šlápnutím do nevábných hromádek,“ prohodil pobaveně.

„Všichni mluví o nájemných vrazích a nespokojených guvernérech, ale na nebezpečí spojená s podezřelými odpadky se často zapomíná.“ Zmocnila se mě úleva a spolu s ní i hravost. Jovis mě nechtěl zabít a v jeskyni toho nejspíš moc neviděl, než mi vyrazil na pomoc. Cosi mi našeptávalo, že kdyby v jezírku objevil Š’jienovu repliku, choval by se ke mně jinak. Pokud by pochopil, co to znamená.

Pořád jsem mu nedůvěřovala.

„Opravdu bys mi pověděl o Mefim a Thraně?“

Měsíc vykoukl zpoza mraků a stříbřitě orámoval Jovisův profil. „Nejspíš ne,“ přiznal Jovis a prohrábl si vlasy. „Těžko se to vysvětluje. Zněl bych jako blázen.“ Zarazil se. „Tudy to bude kratší.“ Ukázal na postranní uličku. „A nikdo nás neuvidí.“

Občas jsem zapomínala, že sice pochází z Anau, ale studoval na Námořní akademii a na Císařském ostrově nějakou

dobu žil. Popravdě jsem toho o něm moc nevěděla. Jen to, co se zpívalo v písních.

Měl pravdu. Ta cesta byla kratší a taky tam bylo méně odpadků. Před několika obchody svítily lampy, které jejich majitelé zapomněli zhasit. Zalévaly budovy měkkou září, jen o málo silnější než světlo měsíce. Minuli jsme maličkou pekárnu.

„Taky tě neznám," ozval se znovu Jovis. „A jmenovala jsi mě kapitánem, aby sis naklonila lidi, takže tím, že pro tebe pracuju, vlastně tvoji vládu podporuju. A to je na jednoho pašeráka až až. Jak mám vědět, že nejsi jako on?"

Došlo mi, koho tím myslí. Mého otce. „Zrušila jsem odběrové slavnosti. Copak to nestačí?" Ovšemže ne. Roky jsem se snažila dokázat otci, že jsem dost dobrá. A teď jsem se to snažila dokázat i všem ostatním. Zraňovalo to mou pýchu. Potom jsem si však vzpomněla na papírového jeřába na stole v mé pracovně. Vyrobila ho Thrana, Numeenova dcera, kterou nechal otec zavraždit. A tenhle člověk mě vychoval. Jovis měl plné právo o mně pochybovat. Povzdechla jsem si. „Otci na lidech nezáleželo. Mně ano." Všimla jsem si, jak mu nepatrně zjihly rysy a náhle jsem věděla, co mám říct. „Měla jsem přítele. Ve městě. Byl to kovář. Otec nechal zavraždit jeho i celou jeho rodinu. Nedá se říct, že bychom si s otcem rozuměli." Nesvěřila jsem se mu s tím, že jsem i tak toužila po otcově lásce a uznání. Můj vztah se Š'jienem byl… složitý.

„Zabila jsi ho," konstatoval ležérně, jako bychom byli dva opilí spolužáci, kteří se v noci vracejí na koleje.

Věděl to. Viděl mě těsně po bitvě. Přesto jsem odpověděla: „Ano. Měl adoptivního syna. Spřátelili jsme se. Otec ho zavraždil a vyhrožoval, že zabije i mě." Všechno pravda, byť trochu okleštěná. Podle oficiální verze se Pa-jen vrátil na svůj domovský ostrov. Podle oficiální verze byl stále naživu. Kéž by to byla pravda.

Jovis zvedl ruku, jako by mě chtěl utěšit, a pak si uvědomil, kdo jsem, a znovu se stáhl. „Tvůj otec nebyl dobrý člověk."

Váhala jsem, jestli k tomu mám ještě něco dodat. Zčásti jsem si přála, aby Jovis sebral odvahu a dotkl se mě. Od chvíle, co mě Pa-jen vzal před bitvou s otcem za ruku, se mě nikdo nedotkl. „Jiného rodiče jsem nepoznala," vyhrkla jsem. „Milovala jsem ho, ale on nemiloval mě. A v závěru jsem stála víc o svůj život než o jeho lásku." Nahromadila se ve mně všechna ta stará bolest, jako rána, která se nikdy zcela nezahojila. Přemýšlela jsem, jestli s tou bolestí budu žít už napořád.

„To mě mrzí." Zdálo se, že to myslí vážně, a jeho lítost mě bolela ještě víc.

Dostala jsem bezpočet soustrastných dopisů. Většinou šlo jen o předehru k bezostyšnému vyzvídání. Guvernéry zajímalo, jaké mám s jejich ostrovy plány a jestli hodlám nějak změnit systém odběru kostních úlomků. Nebyla jsem pro ně lidská bytost. Rozmrkala jsem slzy. Styděla jsem se, že mě to vůbec rozbrečelo. Copak jsem tak zoufale toužila po laskavosti? Opravdu jsem tak ubohá?

Jestli si Jovis mého dojetí všiml, pak jen koutkem oka. Dal mi čas, abych se trochu sebrala. „Řekla jsi, že mě neznáš," navázal po chvíli. „Pravda, z lidových písní se toho moc nedozvíš. Co by tě zajímalo? Vyměním otázku za otázku."

Prohlédla jsem si jeho profil. Vytáhlé končetiny, dlouhý nos i vlasy, které se mu vlnily za ušima. Byl skoro o celou hlavu vyšší než já, přesto jsem se ho nebála. Ani jeho nadpřirozené síly. Chtěla jsem se zeptat na tolik věcí. Je špeh? Chystá se mě zabít, nebo mi sebrat korunu? Co viděl v té jeskyni? Ne. Všechny tyhle otázky by jen prohloubily propast, která mezi námi zela. A já ji naopak potřebovala zavřít. Potřebovala jsem důvěru lidí. A potřebovala jsem, aby mi věřil on.

Polkla jsem zármutek a zvolila odlehčenou otázku. „Proč ses nestal mořeplavcem? Proč pašeráctví?“

Pokrčil rameny. „Nemohl jsem sehnat práci. Poloviční-ho Poyeřana, který navíc neměl ani doporučení z akademie, nechtěl nikdo zaměstnat. A tak jsem se vrátil domů. A tam se mi naskytla příležitost. A já po ní skočil.“

„Netoužil ses stát pašerákem?“

Poklepal se prstem po bradě a já v jeho hlase zaslechla potlačovaný smích. „To je další otázka?“

„Ano. A tys právě vyplýtval tu svou.“ Neubránila jsem se úsměvu. „Takže mi odpověz.“

„Netoužil jsem po tom,“ povzdechl si sklíčeně. „Pokud se někdy seznámíš s mojí matkou, pochopíš proč. Má velmi jasnou představu o tom, co je správné a co špatné. A na věci, které považuje za nemorální, je dost vysazená. Dokonce nesnáší, když si otec zajde do krčmy zahrát karty. Jenže tehdy mi to připadalo jako jediná cesta.“ Úsměv z jeho tváře náhle vyprchal. „Později jsem se od Ioph Carn trhnul. Byl jsem ženatý. Kdysi. Před sedmi lety moje žena zmizela. Potřeboval jsem loď, abych se mohl vydat za ní, jenže bez peněz loď nikde neseženeš. A tak jsem si vzal tu, co jsem měl půjčenou od Ioph Carn. A pátrání mě nakonec dovedlo až do paláce, ke konstruktu, se kterým jsem bojoval na schodech. Unesl ji kvůli jakémusi pokusu a teď už je dávno mrtvá. Nejspíš jsem tušil už dlouho, že jsem o ni přišel napořád. Ale i tak jsem potřeboval jistotu.“

„To mě moc mrzí,“ řekla jsem. Teď jsem byla s vyjádřením soustrasti na řadě já. Připadalo mi to nemístné. Jako bych za to byla nějak zodpovědná.

Jovis se napřímil. „Budeš v budoucnu používat magii kostí?“ Zatěkal pohledem od mých očí, ke tvářím a zastavil se u rtů.

Strnula jsem. Přestala jsem se hlídat, a to byla chyba. Existovala jediná správná odpověď, jenže jsem se nemohla

přinutit k tomu, abych ji vyslovila. Jak bych mohla slíbit něco takového, když nevím, co budoucnost přinese? Otec využíval magii k nekalým účelům. Ale to neznamenalo, že bych si musela počínat stejně. „Jen díky ní jsem ti zachránila život," připomněla jsem. „Nebo by ses otcovu konstruktu raději postavil jen se svou holí?"

Viděla jsem, jak napjatě polkl. „Pravda. Ale to není odpověď."

Nic jsem mu nedlužila. Byla jsem jeho císařovna. Jenže přesně tak by se zachoval otec — ten měl taky pocit, že se nemusí nikomu zodpovídat. „Nevím, co nás čeká, ani jaké překážky mi tu otec po sobě zanechal. Ráda bych slíbila, že už po ní nesáhnu, ale nejde to."

Jovis zatnul zuby. Po chvíli však přikývl. Kapičky deště kolem jeho hlavy se v jednu chvíli zaleskly ve světle nedaleké lampy. Vypadalo to, jak by měl Jovis zlatou svatozář. „Rozumím. Jen nevím, jestli to takhle bude stačit i ostatním. Mají toho za sebou opravdu hodně. Spousta z nich přišla o děti při odběrových slavnostech, jiní sledovali, jak jejich blízcí umírají na kostní horečku. Chtějí ten systém úplně zrušit."

„Udělám, co budu moct. Víc slíbit nemůžu."

Jovis se zastavil uprostřed ulice a zadíval se k nebi.

„Co?" vyhrkla jsem a taky zvedla hlavu. „Vrací se ten konstrukt?"

„Ne," odvětil. „Měl bych ti něco říct, protože se tě to týká taky."

Ať už jeho zkouška sestávala z čehokoli, evidentně jsem prošla. Mlčky jsem čekala, až bude pokračovat.

„Když jsem bojoval s tím konstruktem na palácových schodech, něco se stalo. Něco nového. Nebo jsem spíš já udělal něco nového." Nakrčil čelo.

„A to...?"

„To chvění, co cítíš v kostech. Má víc než jeden účel. Kromě zemětřesení se dá využít ještě k něčemu jinému."

Byla vlahá noc, ale boty jsem měla úplně promočené a páchly po odpadcích. Vlasy se mi lepily k zátylku a po klíčních kostech mi pod tuniku stékaly kapky deště. Chtěla jsem se osušit, vlézt si do postele, přitulit se k Thraně a spát. „A už mi to povíš, nebo tu budeme moknout celou noc?“

Jovis rozhodil rukama. „Snažím se k tobě být upřímný. Zcela upřímný. Podívej.“ Nasadil soustředěný výraz.

Čekala jsem. „Co mám vidět?“ A pak jsem si toho všimla. Déšť se zastavil a pak se dal znovu do pohybu, ale už kolem nás nepadal k zemi. Namísto toho vířil dokola.

Jovis zvedl ruku a nad dlaní se mu zformovala koule z vody. Soustředil se na ni a na mě se ani nepodíval. „Nepřipomíná ti to něco?“ prohodil ponuře.

Vybavila jsem si malby, na nichž Arrimis bránila svůj ostrov před Mefisolem. Vzpomněla jsem si na pohádky o Dionem, který údajně dokázal jediným mávnutím ruky potopit celý ostrov.

Jovis nechal vodu dopadnout na dlažbu. Rozprskla se tam a dostříkla mi až na kotníky. Ani jsem to nevnímala. Zadívala jsem se Jovisovi do očí.

„Alanga,“ hlesla jsem.

4

LIN

- CÍSAŘSKÝ OSTROV -

V paláci nás přivítala známá nástěnná malba Alangy. Všichni na ní měli otevřené oči a zírali na nás. Zamrazilo mě. Patří Jovis k Alanze? A pokud ano, znamená to, že jsem taky jedna z nich?

Nešlo mi to na rozum. Z toho, co vyprávěl otec, byla Alanga cosi nadpozemského — skupina lidí obdařených magií, která je povyšovala nad obyčejné smrtelníky. Vládli ostrovům před stovkami let, a ne vždy to bylo harmonické uspořádání. Když se mezi Alangaňany rozhořel konflikt, neubližovali jen jeden druhému. Mohla přitom zaniknout celá města. Podle pověstí je císařovi předci z ostrovů vyhnali. Otec se jejich návratu obával. Tvrdil, že je jediný, kdo je může zastavit. Vždycky jsem měla za to, že pokud by se vrátili, pak by sem připluli z nějakých vzdálených končin, usadili se na Císařském ostrově a infiltrovali jeho obyvatele, protože se nám

tolik podobali. Nikdy mě nenapadlo, že by mezi mými lidmi mohli celou tu dobu žít. Pokud jsme já a Jovis patřili k Alanze, co potom byli Mefi a Thrana? Na žádné ze starých maleb taková zvířata vyobrazená nebyla. Ale jestli jsme své nadpřirozené schopnosti získali díky nim a Alanga to kdysi měla stejně, proč se jejich zvířecí společníci neobjevovali na obrazech po jejich boku?

Nejradši bych se vrátila do šachet pod palácem a prošla otcovy knihy, jestli v jeskynní laboratoři neobjevím nějaká další vodítka. Jenže jsem měla spoustu jiných povinností a můj den nebyl nafukovací.

Medailon s fénixem se mi třpytil mezi prsty a já se musela přemáhat, abych ho nezvedla a nezačala s ním ťukat o stůl. Zvyk je železná košile, dokonce i zvyk, který byl vlastní vašemu předchůdci. Muž naproti mně se snažil na medailon nedívat. Mé stráže ho schválily, poté co si ho důkladně prokleply. I já si o něm něco zjistila. Byl to čtvrtý syn bezvýznamného guvernéra, pyšnil se však vynikajícím vzděláním a prohlašoval se za velice sečtělého. Najmout služebnictvo a dělníky nebylo nijak složité. Ale správce byl tvrdší oříšek.

Medailon s fénixem jsem objevila v jednom ze Š'jienových šuplíků. Byl zastrčený tak hluboko, že jsem ho musela ze dřeva vypáčit. Bylo to už dávno, co otec naposledy navštívil jednotlivé ostrovy, aby si zajistil podporu guvernérů. Podobnou chybu jsem si nemohla dovolit. A uprchlý špionážní konstrukt jen potvrdil mou domněnku, že se s otcovými výtvory něco děje. Musela jsem to vyřešit. A to znamenalo opustit bezpečí paláce. Potřebovala jsem zjistit, jak to na ostrovech vypadá.

„Kdybych mohla získat podporu jen jediného z ostrovů, který byste vybral?"

Muž přede mnou byl jen o málo starší než já a měl malé, široko posazené oči připomínající jaguára. „Riyu," odpově-

děl bez váhání. „Po potopení Jeleního ostrova má teď nejproduktivnější doly na divukam. A ten potřebujeme nejen k zajištění rychlého a efektivního obchodu, ale také k udržení veřejného pořádku."

Rozhostilo se ticho. Kapky deště pleskaly o střechu a do vzduchu mezi námi stoupala pára z čajové konvice. Usoudila jsem, že mi mladík víc než jaguára připomíná krysu. Zadívala jsem se mu do očí. Tak sebejistý a nadutý... jen dokud Ping Tchaj nezavrčel. Muž rázem zbledl a polekaně zamrkal.

„Klid, Ping Tchaji," zamumlala jsem a konstrukt se utišil. Obrátila jsem pozornost zpět k mladíkovi, který se stále snažil nabýt ztracenou rovnováhu. „Díky za váš čas, Saj. O finálním rozhodnutí budeme informovat všechny žadatele. Zavřete za sebou."

Sklouzl očima k medailonu a pak vstal a odešel.

Jovis si za mnou povzdechl. „Co se ti nelíbilo na tomhle?"

Bezděky jsem nahmatala medailon a poklepala s ním o stůl. „Moc ctižádostivý. Potřebuji, aby mi někdo během mé nepřítomnosti spravoval palác. Nepotřebuji, aby za mě vládl říši. Tenhleten," ukázala jsem křídlem medailonu na dveře, „by mě při první příležitosti touhle hezkou hračkou bodl do zad."

„Jenže slabocha by mohli guvernéři šikanovat."

Otočila jsem se k němu na židli. „Takže podle tebe mám najmout někoho, kdo bude šikanovat je?"

Jovis našpulil rty a zadíval se z okna na postupující soumrak. Obklopovala nás ponurost období dešťů, která zahalovala svět tlumenými barvami. „Máme za sebou dlouhý den, to je všechno."

S tím jsem mohla jen souhlasit. Předchozí noci toho ani jeden z nás moc nenaspal. Po návratu jsem se osušila a vypila hrnek horkého čaje, ale ani potom se mi nedařilo usnout. „Myslíš, že patříme k Alanze?"

Zalétl pohledem od okna ke dveřím, jestli tam nečíhají nějaké zvědavé uši. Opatrnost byla rozhodně namístě, obzvlášť poté, co nám uprchl ten špion. „Popravdě nevím. Ale říkám si, že když jsme ty a já… jestli jsou i další?“

„Takže hledáme další Thrany a Mefie,“ usoudila jsem.

„A budeme to držet pod pokličkou,“ dodal.

Zkoumavě jsem se mu zadívala do tváře. Kdy se z něj stal můj důvěrník? A vloudil se mi do přízně naschvál? Před příchodem do paláce nemohl o Thraně vědět, nemohl ani tušit, že sdílíme stejné pouto. Přesto toho neváhal využít. Společné tajemství nás svázalo víc než obyčejnou císařovnu a kapitána stráže. Měl pravdu: museli jsme si to nechat pro sebe. Jovisovi by lidé nadpřirozené schopnosti možná tolerovali, ale přede mnou se měli na pozoru. A kdybych odhalila, že dokážu to, co Jovis, někdo by si dal dvě a dvě dohromady. Lidem by došlo, že za své schopnosti vděčíme Mefimu a Thraně, a od té chvíle by byli oba v nebezpečí. „Ano,“ zamumlala jsem pomalu. „Necháme si to pro sebe. Dokud nezjistíme víc.“

Upravila jsem si polštářek za zády a snažila se najít pohodlnější polohu. Císařskou korunu jsem odložila už po šestém kandidátovi. Mefiho a Thranu jsme vypustili ven, aby si spolu mohli hrát v dešti, a kdybych neměla tolik jiných povinností, schoulila bych se s Thranou a Ping Tchajem před krbem a vychutnala si misku horké polévky. Jenže na mě v knihovně čekalo ještě tolik knih. Tolik otázek, které jsem potřebovala zodpovědět.

„Můžu zbývající kandidáty poslat pryč a říct jim, ať se vrátí zítra,“ navrhl Jovis, jako by mi četl myšlenky.

Pokud jsem však měla napravit křivdy napáchané otcem, musela jsem se snažit dvakrát tolik. Napřímila jsem se a zavrtěla hlavou. „Ne. Už tak čekali dlouho. Pošli sem dalšího.“

Jovis mi vyhověl.

Do místnosti vstoupila mladá žena. Její krok byl zvláštně rázný a obezřetný, jako by se proplétala mezi střepy. Plášť měla vlhký od deště. Nejspíš už ji nebavilo postávání v hale a vyšla na chvíli na čerstvý vzduch. Voněla po mokré hlíně. Jovis znovu zamířil na své místo za mými zády a já slyšela, jak mu cestou šustí látka uniformy.

„Eminence," spustila dívka, „nejsem příbuzná žádného z guvernérů, ale na všechny vstupní otázky jsem odpověděla správně. Nemám drahé vzdělání, ale číst umím a přečetla jsem toho spoustu."

Posadila se na židli naproti mně a já si už po tisící vzpomněla na to, jak jsem tam sama sedávala, naproti muži, jehož jsem považovala za svého otce, a doufala, že si vysloužím jeho lásku a uznání. Na to, jak jsem se zoufale snažila zodpovědět jeho otázky a být tou, kterou ze mě chtěl mít. Jeho očekávání jsem nikdy nesplnila. A teď jsem císařovna a on je po smrti.

Nepřinášelo mi to tolik radosti, jak jsem čekala.

Podívala jsem se na seznam před sebou. „Meraya?" Dívka přikývla. „Císařský palác je do značné míry samostatný ostrůvek," pokračovala jsem, „a každý den je třeba tady řešit tisíc úkolů." Odložila jsem medailon s fénixem stranou. Dívka se na něj ani nepodívala. Začala jsem odříkávat naučenou řeč.

Meraya nepatrně přimhouřila oči a zaútočila.

Oba nás dokonale zaskočila. Švihla rukou dozadu a dopředu a vzduchem se prokmitlo cosi stříbrného. Strnula jsem a připravila se na bolest. A pak mi došlo, že tu zbraň nehodila po mně. Jovis za mými zády zasténal.

Neodvažovala jsem se spustit dívku z očí. Kopla jsem židli dozadu, přikrčila se a sáhla po polštáři, kterým jsem si podpírala záda. Přidržela jsem ho před sebou jako štít. Zlomek vteřiny nato se do něj zabořila dýka. Za zády jsem slyšela těžké vrávoravé kroky. Jovis. „Ping Tchaji!" vykřikla jsem.

Konstrukt mi přispěchal na pomoc.

Doskočil na stůl a zavrčel. Meraya popadla těžkou železnou konvici. Praštila ho s ní do tlamy, až konstrukt odletěl na zem. Po podlaze se rozlil horký čaj. Zalétla jsem pohledem k Jovisovi. Ležel v bezvědomí na podlaze. Musela ho otrávit. Dýku se mu naštěstí podařilo vytáhnout a teď se válela zakrvácená na podlaze vedle něj. Až v tu chvíli jsem si uvědomila, jak mi divoce buší srdce. Byli jsme tady úplně sami a od nájemné vražedkyně mě dělil jen prostý dřevěný stůl.

Meraya vytáhla z rukávu dlouhou, tenkou dýku. „Nebude to pomalé," slibovala, „ale ani to nebude tak rychlé, jak by sis nejspíš přála." Pomalu vykročila na stůl.

„Pomoc!" Vytrhla jsem z polštáře její otrávenou dýku. Neuměla jsem se rvát, zatímco ona evidentně prošla bojovým výcvikem. Pohybovala jsem se jako v mlze, jako by okolní svět potemněl. Jediné zářivé body v místnosti byly její tvář a zbraň. Strachy jsem skoro ani nedýchala. Potřebovala jsem Thraninu pomoc, jenže ona si stále hrála s Mefim na nádvoří. „Proč?" vyhrkla jsem ve snaze získat trochu času.

„Slyšela jsem, co se povídá," odpověděla Meraya. „Nenechala bys mě žít. Tohle je jediné správné řešení. Vím, že ano. Jen tak přežijeme. Já i Ččha-ri."

O čem to mluví? Skočila po mně. Zvedla jsem polštář, který se k vykrytí podobného útoku vůbec nehodil.

A pak ve mně cosi *zahučelo*. Bez přemýšlení jsem se tím nechala pohltit. Bylo to silnější než chvění předchozí noci, jako by se ve mně probudilo spící zvíře, jež se konečně osvobodilo z okovů. Mrštila jsem po dívce polštářem tak prudce, že se roztrhl a zasypal stůl peřím.

Se zatnutými zuby a zdviženou dýkou se ke mně prodírala péřovým mrakem. Otrávené ostří v mé ruce bylo velké sotva jako má dlaň a v podstatě nemělo ani pořádnou rukojeť. Nedalo se s ním krýt. A tak jsem ho hodila, jako předtím

ona po mně. Kov se ve vzduchu zaleskl a Meraya dýku svižně srazila stranou.

Nic. Neměla jsem nic. Jen chvění v kostech a prázdné ruce. Náhle jsem až palčivě vnímala, jak měkká a křehká jsem.

Dveře se rozrazily. Do místnosti vpadla císařská stráž s tasenými meči.

Meraya zvedla ruku. Rozlitý čaj se v kapičkách vznesl z podlahy a začal před ní vířit.

Stráže zaváhaly. „Alanga," vydechla jedna z nich.

Meraya mrštila loužičkami čaje po jejich ústech a nosech. Strážný a jedna strážná duchapřítomně uhnuli. Druhá strážná upustila meč a začala se čajem dusit.

Zbývající dvě stráže po Meraye skočily, než stačila znovu zaútočit.

Vytáhla vlhkost ze vzduchu a pokusila se na ně použít stejný trik. Jenže nad vodou neměla dostatečnou kontrolu a stráže prošly Jovisovým výcvikem. Byly rychlejší než většina lidí. Voda se jim neškodně roztřískla na ramenou. Dívka nejspíš ztratila vládu i nad čajem, jímž zaútočila na druhou gardistku, protože žena se už sbírala ze země.

Meraya vykopla a strážná přeletěla celou místnost a s hlasitým křupnutím dopadla na týkový pilíř. Zbývající stráže se na útočnici vrhly. Díky mečům měly delší dosah, a třebaže byla Meraya silná a rychlá a měla dobrou mušku na vrhání dýk, v boji zblízka už tak zkušená nebyla.

Levou paži jí rozseklo ostří meče. Zalapala po dechu, ale dýku neupustila. Stráže na ni dorážely a zahnaly ji zády ke zdi.

„Podívejte — ta rána!" vykřikla gardistka.

Viděla jsem, jak šrám pod roztrženou košilí přestává krvácet a zaceluje se. Jen díky Jovisovu výcviku se stráže v tu chvíli nedaly na útěk. „Krvácí. To je hlavní," konstatoval strážný a znovu zaútočil.

Zbytek souboje byl rychlý a brutální.

Střídavě na ni oba doráželi. Meraya vykrývala údery dost ledabyle, široce se rozmachovala pažemi a nehlídala si zranitelná místa. Stráže její nezkušenosti rychle využily. Tunikou jí prosakovala krev a její dech se hlasitě odrážel od sloupů v sále. Na každou zahojenou ránu připadla jedna nová.

Chtěla jsem je zastavit. Meraya byla jako já. Jenže jsem to nemohla přiznat, ne před strážemi.

A pak se jí jedno ostří zabořilo hluboko mezi žebra, směrem k srdci, a další jí podřízlo hrdlo.

Pozdě, příliš pozdě.

I tyto rány se snažily rychle zacelit. A tak stráže zaútočily znovu. A znovu. Meraya lapala po dechu. Z hrdla jí crčela krev.

Konečně znehybněla a její rány zůstaly otevřené. Strážný se ztěžka opřel o meč, vlasy zvlhlé potem. Plivl na znetvořené tělo. „Alanga," zasyčel nenávistně.

Strážná se na mě zadívala s povytaženým obočím. Sice přísahali, že mě budou chránit, ale mou povinností bylo zajistit, že se Alanga už nevrátí.

Jovis.

Prudce jsem se otočila. Hrudník se mu s každým nádechem nepatrně zvedal.

„Ranhojič!" vykřikla jsem. Ve dveřích se objevila žena v civilním oblečení. V rychlosti jsem si všimla jen kovově šedých vlasů, ostrých rysů a vyžehlené hnědé tuniky. Neznala jsem ji, ale byla tam. V ruce svírala pero, jako by to byla zbraň. „Sežeňte ranhojiče."

Bez mrknutí oka se vydala splnit můj pokyn. Jovis mělce oddechoval. Sklonila jsem se k němu a odhrnula roztrženou uniformu. Rána se už zacelovala a srůstala mi před očima. Jovis zašermoval rukama a zašátral po mých prstech. „Em..." zahuhlal. „Ema..." V jeho hlase bylo cosi smutného a sklíčeného, jako by našel něco, po čem velmi dlouho pátral, ale

současně si uvědomoval, že o to co nevidět přijde. A pak mu ruce klesly a zvrátil hlavu.

„Jovisi? Jovisi!“

Jeho dech se zklidnil, oči měl však dál zavřené. Doufala jsem, že se jeho tělo pere s jedem a vítězí.

Ve dveřích se objevil ranhojič.

Jovis se pohnul a probudil. Tuniku měl na hrudi zmáčenou potem, ale oči jasné. Podle všeho byl vůči jedu imunní. Zajímalo mě, jestli já taky. Snad tuhle teorii nebudu muset v blízké době podrobit zkoušce.

„Ošetřete nejprve jeho,“ přikázala jsem a ukázala na Jovise.

Jen mávl rukou. Na uniformě se mu rýsovala krvavá skvrna, přesto si k hojící se ráně přitiskl ruku a napřímil se. „Nic to není,“ prohlásil. „Jen mělký šrám.“

Ranhojič nejistě přešlápl.

Šedovlasá žena, která ho sem přivedla, se k němu naklonila a zostra se na něj obořila: „Císařovna vám něco přikázala, nebo ne?“

Nadskočil a pospíchal k Jovisovi. Nemusel se ani namáhat. Jovis sice trochu vrávoral, ale rána od nože se už skoro zatáhla. „Stačí to ovázat. Bude v pořádku.“

Potom se ranhojič rozběhl ke strážné u týkového sloupu, přiložil dlaň k jejím ústům, aby zjistil, jestli dýchá, potom se dotkl její hrudi a rychle ji vyšetřil. „Zlomený vaz,“ konstatoval. „Je mrtvá. Mrzí mě to, eminence.“

Druhá strážná si zakryla ústa a muž vedle ní se rozplakal.

Nevěděla jsem, co na to říct.

„Večer její tělo spálíme s větvičkami mračného jalovce,“ oznámil Jovis strážím. „Uctíme její památku.“

Odkašlala jsem si. „Zdá se, že jsou ty zvěsti pravdivé. Alanga se vrací. Příště budeme připravení lépe.“ Netušila jsem, jak ten slib splním, pokud k nim opravdu patřím taky. Meraya zmínila ještě jedno jméno. Čcha-ri? Byl to